

[Svend Erik Hovmand]

svarlige. Intet er mere forkert. Jeg skal ikke – det behøver jeg ikke – tale på de øvrige regeringspartiers vegne, men kun sige, at i venstre mener vi absolut, at der er udvist en betydelig grad af ansvarlighed med hensyn til de økonomiske problemer, vi er fælles om, i mange amter og kommuner. Faktisk er sparemålene mere end opfyldt adskillige steder.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at vi fra venstres side absolut ikke underkender de vanskeligheder, kommunerne står i netop i øjeblikket. Det er aldrig populært at skulle sige nej. Til gengæld glæder jeg mig over, at der i den seneste tid er blevet større og større forståelse for, at amter og kommuner, der som bekendt forvalter over 60 pct. af de offentlige udgifter, også må yde deres bidrag til at få det danske samfund på ret køl igen.

Det, vi beder om med dette lovforslag, er som bekendt, at det beløb, som er tilvejebragt som følge af rentefald, lavere lønudvikling, stigende skattegrundlag og andre konjunkturskabte forbedringer, anvendes til at nedbringe statens underskud, hvorimod de besparelser, kommuner og amter egenhændigt bidrager til, naturligvis ikke bliver berørt. Som bekendt har regeringen mange gange understreget, at kommunerne under ét skal have mulighed for uændret aktivitet med uændret skat.

At det er rigtigt at bruge de konjunkturskabte forbedringer til at nedbringe statsunderskuddet med tror jeg at der er stor forståelse for i befolkningen. De fleste mennesker kan godt se, det er tosset, at staten skal ud at låne 4-5 mia kr. ekstra, som man sender videre til kommunerne, og som kommunerne herefter anbringer i banker eller i statsobligationer. Det er jo i realiteten Ebberød Bank, som en formiddagsavis skrev for nogen tid siden, når staten låner penge, som den giver videre til kommunerne, for at de kan låne dem videre til staten. Ja, det er faktisk værre endnu: overskudslikviditeten i kommunerne indebærer samtidig en stor risiko for, at banker og sparekasser i deres iver efter at få disse penge presser renten i vejret, hvilket vi desværre på det allerseneste har set eksempler på. Endelig indebærer det risiko for en forbrugsstigning, som kan være til stor skade for betalingsbalancen.

Derfor er det på tide, at vi får indrettet bloktilskuddene efter det reelle behov – jeg

vil gerne slå en tyk streg under »at indrette bloktilskuddene efter det reelle behov«.

I socialdemokratiet forstår man såmænd udmærket nødvendigheden af et tæt samvirke mellem staten, amterne og kommunerne om den økonomiske politik. Af partitaktiske årsager siger man ganske vist det modsatte i dag, men vi er da heldigvis mange, der endnu husker den forside på Aktuelt, hvor den daværende indenrigsminister, hr. Henning Rasmussen, som en af sine sidste gerninger inden regeringsskiftet i efteråret 1982 bebudede milliardindgreb i kommunernes bloktilskud, indgreb, der senere blev realiseret af den nye regering, under stærke protester fra socialdemokratiet ganske vist, men da var man jo også kommet i opposition.

Sagligt set kan man ikke indvende noget imod, at amter og kommuner nu igen må bidrage. Man kan selvfølgelig beklage, at det sker på et uheldigt tidspunkt, men med den nye lovgivning, der nu lægges op til, håber jeg, at det vil kunne undgås i fremtiden.

Jeg er glad for, at regeringen i samarbejde med kommunerne søger at fastlægge principperne for en varig konjunkturregulering af kommunernes økonomi, og jeg håber, at dette arbejde kan tilendebringes meget hurtigt i det nye år, sådan at kommunerne ved, hvad de kan regne med, i god tid inden budgetlægningen. Løsningen af denne opgave er måske, når alt kommer til alt, noget af det allervigtigste i forholdet mellem staten og kommunerne. Den vil nemlig sikre kommunerne et meget værdifuldt fundament for den økonomiske planlægning i fremtiden, selv om man naturligvis ikke kan lave et system, der tager højde for alt. Det er en stor og værdifuld opgave, og den haster, men da begge parter har interesse i, at den løses, har jeg tiltro til, at det vil ske.

Så skal jeg gøre nogle enkelte bemærkninger om lovforslag nr. L 81, som også er til behandling nu.

Om dette forslag, som venstre giver sin anbefaling, vil jeg blot sige, at det indebærer tre tekniske ændringer, som alle er baseret på ønsket om større retfærdighed i den kommunale udligning. Amternes udgiftsbehov vedrørende børn af enlige forsørgere skal sættes lidt op i overensstemmelse med den udvikling, der er sket på området. For det andet skal den vækstkommunale hovedstadsudligning i fremtiden ikke alene være baseret på